

Revista d'Igualada

SUMARI:

Una qüestió de lloc, editorial. — El Manual d'Higiene, per J. Aiguader i Miró. — La lluita eterna, per Lluís G. Serra i Atset. — El Sant Bartomeu de l'Altar Major, per Cèsar Martinell. — La Valor de la Joventut, per Pere Puig i Quintana. — Festa Major, per Joan Riba i Faura. — Instantània, poesia per Joan Llacuna. — Les absoltes darreres, per Gabriel Castellà. — El Diluvi, sonet per Fèlix. — Elogi, poesia per Abel Ribelles. — Organofòbia, per Jordi. — Garba. — Gravats: Sant Bartomeu, extret i ampliat d'un negatiu dels Riba i Martí. — Programa Festa Major 1855 (reproducció). — Església de Sant Bartomeu, apunt d'A. Junyent

Banco Comercial de Barcelona

CAPITAL: 25.000,000 DE PESETAS

TOTALMENTE DESEMBOLSADO

CASA CENTRAL: PASEO DE GRACIA, 3 y 5

BARCELONA

SUCURSALES Y AGENCIAS:

Olot, Tarragona, Tortosa, Valls, Amposta, Ripoll,
Mora de Ebro, Seo de Urgel, Vendrell, Arbós, Gadesa,
Montblanch, Morell, Torredembarra, Santa Coloma de
Queralt, Vilaseca

BANCOS ALIADOS:

BANCO DE PRÉSTAMOS Y DESCUENTOS

CASA CENTRAL: BARCELONA

SUCURSALES:

Badalona, Berga, Figueras, Gerona, Granollers, Igualada,
Inca (Baleares), Lérida, Manacor (Baleares), Manresa,
Palma de Mallorca, San Feliu de Guíxols, Port-Bou,
Santa Coloma de Farnés, Tárrega, Vich

Banco Internacional de Industria y Comercio

CASA CENTRAL: CARRERA S. GERÓNIMO, 43

MADRID

SUCURSALES:

Aguilas, Albacete, Alicante, Ayamonte, Cádiz, Caravaca,
Cartagena, Gieza, Elche, Hellín, Huelva, Isla Cristina,
Lorca, Málaga, Melilla, Murcia, Orihuela, Puerto de
Santa Maria, San Fernando, Sanlúcar de Barrameda,
Sevilla, Totana, Valencia, Yecla

TODAS LAS OPERACIONES DE BANCA, BOLSA
Y CAMBIO

Bomba "VERTA"

La més nova i la més perfecta; la trobareu a

LA ELECTRO - MECÀNICA

SOLÀ I BERNAT

Telèfon 167

REVISTA D'IGUALADA

ES TROBA DE VENDA

A LES LLIBRERIES

Abadal, Gassó i Jordana

VICTÒRIA HOTEL

PLAÇA DE CATALUNYA, 12 i 13 — RONDA SANT PERE, 2
BARCELONA

Situació única :: El més modern i confortable

Salons especials per a banquets i festes.—140 habitacions totes amb servei d'aigua corrent, freda i calenta, calefacció central i telèfon interurbà. — CENT BANYS PRIVATS

PREUS MODERATS

Direcció Telegràfica: VICTORIAOTEL

albert

sastre

pelai, 44 - 1.er pis

PERFUMERIA DE **Josep Camps**

(A CÀL GASPÀ)

Extens assortiment en perfums de totes marques.—Quines i Colònies perfumades a dojo

Depilatori ROSINA (llegítim)
completament inofensiu

Destruïx el pèl en la seva arrel

PREU 3 PESSETES

Santa Maria, 20

IGUALADA

JAUME DURAN i TORNER

San Simplicí, 12

IGUALADA

OBRADOR DE BASTERIA i BRAGUERS

Es guarneixen autos i es fan fundes

Confecció i reparació de Braguers
per a tota classe de trencadures

PREUS MOLT REDUITS

Especialitat en els fets a mida

Banc de Catalunya

Capital: 50.000.000 de pessetes

Domicili social: Rambla dels Estudis, 10

B A R C E L O N A

• • •

AGÈNCIES i SUCURSALS:

BARCELONA: (Sans, Sant Andreu, Gràcia), Madrid, Girona, Lleida, Tarragona, Arbúcies, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, Blanes, Calella, Hospitalet, Eivissa, Masnou, Mataró, Palafrugell, Palamós, Port-Bou, Santa Coloma de Farnés, Torroella de Montgrí i Vendrell

BANCS ASSOCIATS:

Banc de Reus de Descomptes i Préstecs, Banc de Tortosa, Banque de Catalogne i Banc d'Olot

Banca.—Borsa.—Canvi.—Cupons.—Valors.—Girs.—Comptes Corrents.—
Caixa d'Estalvis.—Lletres de Crèdit.—Dipòsit de Valors en custòdia.—
Comptes Corrents de Valors.—Informacions Financieres

• • •

Pròxima obertura de la Sucursal de

I G U A L A D A

REVISTA D'IGVALADA

Any I

Agost de M.CM.XXIX

Núm. 3

Una qüestió de lloc

ALGÚ haurà trobat, potser, poc definida la nostra posició. En sortir a la llum pública REVISTA D'IGVALADA, ho feia amb un criteri independent, lliure de personalismes i de tendències d'escola o de partit. Sota un concepte genèric de cultura, esbossàvem amb anterioritat el nostre programa, que ens sembla, amb tot, ben concret. Dintre l'ampla renaixença local, que als nostres ulls s'inicia pretenem representar-hi l'aportació simple i pura de la nostra joventut. Aquest concepte global de la nostra actuació, no ens ha permès d'afiliar-nos a determinades tendències, que en el marc de la Ciutat són ja una realitat viva. Ens sembla que hi han ideals, prou omnicomprendius, per a poder-se servir, al marge de tot partidisme i conservant cadascú intacta la pròpia individualitat. Influir el desvetllament moral d'Igualada, amb un comú denominador de joventut: heus-aquí la nostra aspiració.

A ostentar aquesta posició independent — eclèctica, diran alguns — ens hi menen, a més, dos conceptes. Un, diguem-ne d'orde doctrinal, i un altre de circumstàncies.

En realitat nosaltres no hem vist mai clara la noció d'esquerra i dreta. Més que una divisió substancial, ens sembla una qüestió de lloc. Més de forma que de fons. Les classificacions objectives, sovint massa exclusivistes, en l'orde espiritual inclouen caràcter arbitrari. D'aquí que la línia divisòria és quasibé sempre intrometible.

Veiem avui mateix a Europa — passant a la societat internacional — Estats que, essent de significació antitètica, coincideixen en procediments i àdhuc en resultats. El cas de Rússia i d'Itàlia que no és més que una inversió de factors, pot servir abastament d'exemple. Com s'explica, a més, la posició d'un home de determinades idees socials, i de diferents principis polítics i religiosos? És que hi ha una classificació absoluta? A Catalunya mateix, i patint-ne l'ambient de convivència que ens és tan necessari, hem vist potser sovint, més que esquerres i dretes, legions aferrissades d'antidretistes, o bé d'antiesqueristes lluitant amb tot braó. Gent que ha tirat bala rasa sobre determinats objectius, sols per venir d'un camp contrari, i que en el propi haurien acceptat sens discussió. I és que ens sembla que hi han idees d'una superior jerarquia — Déu, llibertat, justícia, etc. — que són de patrimoni comú i alienes a tota apropiació exclusivista. Està bé que un ideal o una doctrina acoblin subjectivament els homes — quasi naturalment podríem dir — units en aquest cas per afinitats espirituals, però pretendre sotmetre'ls per endavant a classificacions artificioses, ens sembla per ara i tant fora de sentit comú.

L'altre concepte circumstancial que hem al·ludit en començar, és d'apreciació més objectiva. Les dificultats d'una empresa de la nostra mena necessita de totes les energies, i això tant sota l'aspecte moral, com en l'orde material. Tots coneixem prou bé les condicions del medi local en aquest estat de coses, i allò que a base d'una fragmentació no és viable, sols la unió pot fer-ho factible. La visió àmplia de la nostra obra l'exigeixen, doncs, a més, les circumstàncies. I és que damunt l'interès de sector hi ha l'interès de la Ciutat. Per ella, que tant estimem, hem unit els nostres esforços i de cara al seu progrés moral seguirem el nostre camí. De l'apoi de l'opinió i de l'escalf de la seva simpatia, depenen tot el nostre èxit. Aquesta és, si l'hem reeixit definir la nostra situació.

EL MANUAL D'HIGIENE

PER J. AIGUADER I MIRO

L'amic Godó em dedica un article (1) en el qual demana un Manual popular d'Higiene.

Heus-ací un prec molt propi dels nostres temps. Els homes s'han adonat que llur supervivència necessita d'esforços per la seva part; que, tanmateix, la vida que ens ha donat la Natura pot ésser prolongada per mitjà d'aciençades regles i règims adients.

El món tomba avui entorn de la Medicina. L'home ha comprès que fet i fet l'alt destí que s'assenyala com a terme necessita primer de tot que conservi sanitat i força per a assolir-lo. La idea ens sembla avui, de tan evident, una niciesa; malgrat haver costat tot aquest gavadal de segles que fa que l'home va per la terra per a que arribés a l'ànima de la multitud. I encara no estem ben bé certs d'haver-ho aconseguit.

L'esperit de la col·lectivitat s'arredossa avui cap a la Higiene i la Medicina preventiva—un article de Schreiber perfila ben bé la seva diferenciació, però no és aquest el moment d'evidenciar-la. I, com passa sempre, serveix de tapadora i d'esquer a d'altres intencions tant o més dignes que ella, però que no tenen el seu crèdit davant de la multitud: i així, les regles de moral individual i pública van recolzant-se en ella, i les reivindicacions socials

i la justícia obrera argumenten amb dades i estadístiques emprades als Hospitals i Instituts profilàctics, i la Pedagogia transforma les escoles i les tècniques excusant-se en la salut física dels infants.

Efectivament, manca un manual d'Higiene—millor fóra molts manuals d'Higiene—per a fer-la una realitat, una cosa viva. La Higiene i la Medicina Profilàctica és una noble abstracció per a molta gent ben intencionada i amb una certa pretensió de cultura, però que creu que només té d'ésser funció dels poders públics sense que ells hi aportin el mínim esforç. Malgrat saber-ne o presentar la seva eficàcia defugen la prestació del seu treball. No han comprès encara que aquesta deessa que cova sota les seves ales a tots els homes, on té el foc més eficaç és a la llar; és un deu que en qualsevol recó de la casa també admet i vol una adoració contínua. Encara, només amb aquesta devoció íntima troba el seu fort i la seva eficàcia. Estats i Municipis fracassen en el que fa referència a la Higiene si la llar i l'individu l'esbiaixen o la ignoren. Cal encendre-li una llantieta damunt de totes les calaixeres.

(1) Vegi's REVISTA D'IGUALADA, núm. 2

LA LLUITA ETERNA

PER LLUÍS G. SERRA I ATSET

A través del maremàgnum de tendències que agiten el món i dels problemes complicats i difícils que exigeixen una immediata solució, hom creu observar, destriant-les ben bé, dues tendències, dos elements de lluita que subsisteixen des de l'aparició de l'home damunt la terra i s'imposen i s'aguditzen cada dia més, fatals i implacables.

És inútil, quasi, que els homes maldin per una solució amb discursos més o menys pomposos i brillants, amb teories conciliatòries i acomodaticies, amb l'anorreament de l'inferior numèric o amb simples negacions o afirmacions. El problema subsisteix, igualment insoluble.

L'ésser racional, posat davant de la creació, veu evidentment la necessitat d'un Artífex creador, i la seva mateixa raó l'imposa d'aquesta veritat essencial al seu esperit. Simultàniament a aquesta clarícia intel·lectual es presenta a l'home un altre problema indefugible, però d'orde natural i físic: el nodriment per a la pròpia conservació. Aquestes dues necessitats absolutes, lògicament indestriables, dominen per damunt de totes les altres i formen, jo diria, la palanca que mou el món a vegades ordenada, a vegades convulsivament.

Tant si l'home admet la tesi creacionista com si la rebutja, no pot moure's d'aquesta òrbita ideològica i d'acció: perquè o és creacionista o és, per contracop, anticreacionista — sigui en la modalitat negativa que es vulgui.

Tots els pensaments, totes les paraules i totes les accions dels humans es troben informades d'aquestes dues influències, superiors a la seva voluntat, per quant li són imprescindibles per a la consecució dels fins que té senyalats. Són anteriors a la seva mateixa existència i, alhora, les deus més fecundes que es destrien en tots els esdeveniments de la Història.

De la primera n'han nascut les lluites religioses que culminaren a l'Edat Mitja i encara perduren amb tot llur dinamisme, per bé que d'una faiso

més passiva. Les paoroses lluites derivades de la segona, són encara fresques en la memòria de tothom per les fulgors tràgiques que adquiriren amb el nom de lluita social, que respon millor, potser, a la denominació anglesa de "struggle for life"...

No desconeixent que l'home, en tot i per damunt de tot es mou per les forces espirituals que l'informen, cal no desconèixer també que una part principalíssima dels esdeveniments es forja en la lluita aferrissada que sostenim els individus; lluita motivada per la satisfacció de les nostres necessitats biològiques més peremptòries, i per aquell afany de luxe, de plaers i de satisfaccions que sentim cada volta d'una manera més abassegadora.

Aquesta lluita d'individu a individu es perllonga indefinidament per medi de la competència: d'indústria a indústria, de ciutat a ciutat, de nació a nació, etc. I la major part d'inquietuds i de problemes nacionals — llevat dels que són d'orde ètic simplement — provenen del problema de producció i consum.

I no és gens estrany que es produeixin aquestes inquietuds i pertorbacions que constatem cada jorn, sobretot si meditem les recents paraules de Guglielmo Ferrero a *L'Illustration*:

"Dans une civilisation qui multiplie les tentations et qui surexcite les appétits, tous les hommes sont obligés de choisir continuellement entre un grand nombre de dépenses. C'est tantôt la joie, tantôt le tourment de notre existence. Comme ces choix, multipliés par des millions de consommateurs, décident de la prospérité ou de la ruine d'immenses industries qui font vivre des centaines de milliers d'hommes, il est facile d'imaginer si la lutte entre les tentateurs sera vive."

Sí, viva, i a voltes sangonent. Perquè la lluita d'aquests "tentateurs" és la lluita de la humanitat mateixa, que es trepitja i arrolla tot defensant la seva subsistència.

EL SANT BARTOMEU DE L'ALTAR MAJOR

PER CÈSAR MARTINELL

LA fecunda imaginació que caracteritza les obres d'estil barroc—per qual motiu l'academicisme l'ha rebutjat i l'ha tingut en descrèdit durant més d'una centúria—és cabalment ço que permetia a aquells artistes d'assolir per a les seves creacions un sentit de totalitat que de vegades les hi dona una de les seves valors més apreciables.

Així ho podem veure en l'altar major d'Iguadala, tan ponderat, tan fi, tan ben sentit artísticament, malgrat la seva fastuositat; en el qual la vista no es perd entre fantasies de fullatge, columnes caragolades i mantells arborats pel vendaval. Les columnes estableixen un orde per a tot el conjunt; la talla hi és en llocs precisos, per a donar caliu als elements arquitectònics i servir discretament el gust de l'època, una mica agradat d'emfatismes; i a la part escultòrica hi trobem una munió insospitada d'encerts artístics en els quals els escultors Josep Sunyer i Jacint Morató, que els treballaren a les primeries del segle XVIII, ens volgueren deixar diferents caires de la seva sensibilitat artística adaptats als fragments on una predilecció per l'assumpte, o bé una afinitat d'ideals amb el personatge representat, els conduí a moments d'inspiració lluminosa que faran vibrar aquest retaule mentre ulls humans el contemplin.

Exemple característic de ço que acabem de dir són les dues imatges principals on culminà, com era lògic que culminés, la inspiració dels escultors. Veieu a baix la graciosa figura de la Verge, de línies elegants i fugisseres que la fan ingràvida i mostren plàsticament la seva ascensió. Contempleu a dalt la imatge de Sant Bartomeu, tocant de peus a terra, de posat seriós i greu, propi de qui amb les seves virtuts humanes aspira a merèixer la gràcia divina.

L'artista féu d'aquesta imatge de Sant Bartomeu una obra mestra d'escultura religiosa. Per a la

seva composició tingué el bon encert de no donar importància a l'episodi de l'espellament, de migrat efecte artístic i dubtosa varacitat; preferí reflectir en son rostre la fortitud i obstinació en propagar l'Evangeli, qual llibre porta en sa mà dreta, i que és on rau el veritable motiu de santificació; i deixà com un record del martiri el simbòlic coltell que enlaira amb la mà esquerra.

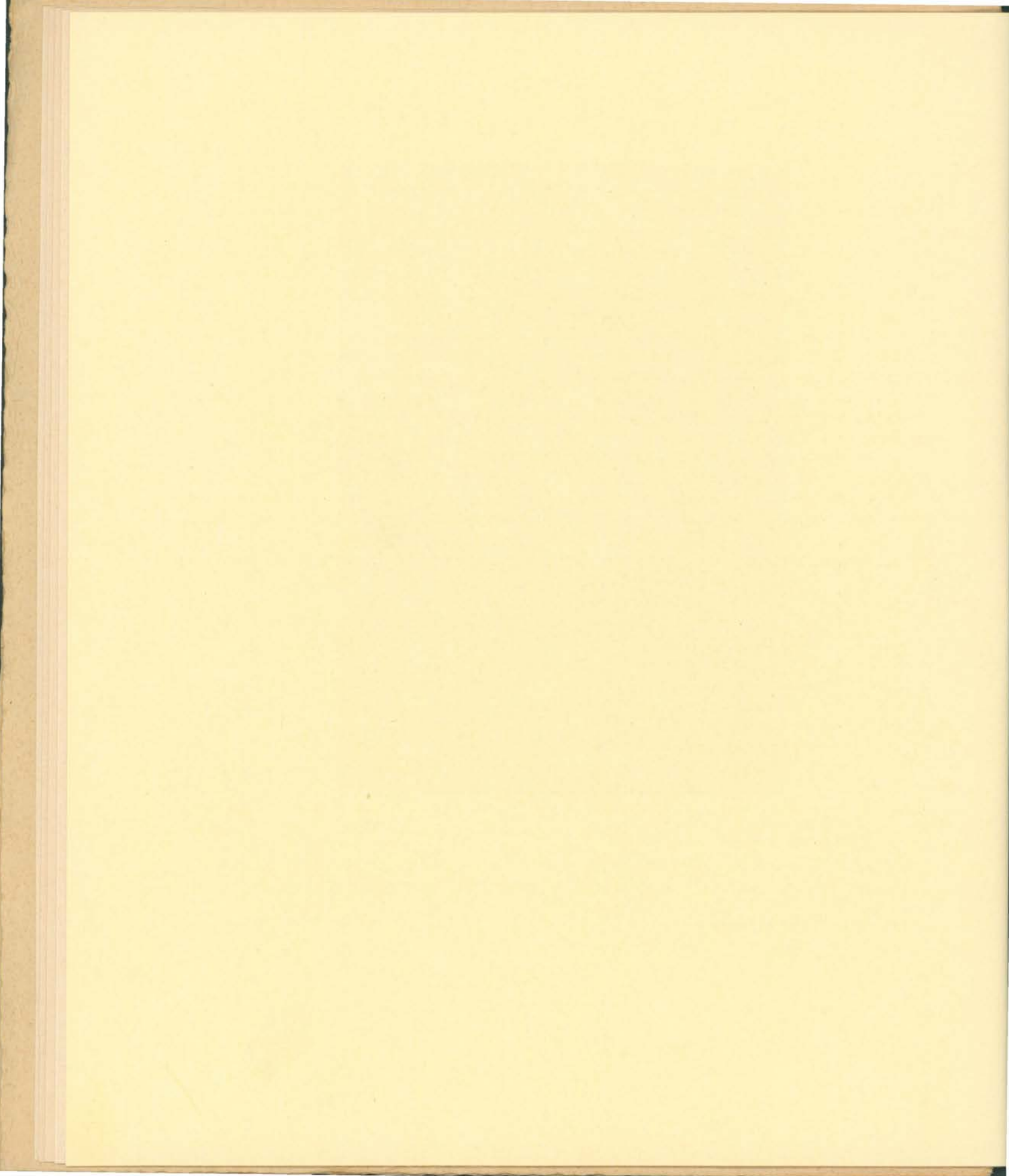
Diríem que l'escultor, penetrat de l'esperit del Sant, prescindí de la seva vida anecdòtica per a resumir els ideals de poder, saviduria i justícia, amb què Jesucrist havia vençut el Maligne, i dels quals el Sant es deia portaveu; i amb la seva gúbia hàbil, al servei d'una imaginació potent, volgué fer reviure la figura sòbria, de cabells negres i rostre blanc, ulls grossos, nas recte i regular i barba flonja, amb què el trobem descrit en una tradició antiquíssima i constant.

L'expressió d'aquesta imatge, malgrat l'absència d'atributs, reflecteix la vida mortal de sant Bartomeu i evoca la seva exemplaritat religiosa. Es que aquells artistes devien treballar amb la fe al cor, i el cor a la punta dels dits; i amb inspirada intuïció produïen obres mestres com aquesta on la proporció és un encert, la qualitat dels ropatges, acurada; i per sota d'aquests ropatges la còrpora del Sant, plena de vida, acusant masses, clars i obscurs i un ritme en tot el conjunt que dona el seu major encís a la figura.

Les imatges són un auxili per a l'objectivitat humana, i ajuden a l'acció espiritual de la pregària. Si algun cop, en donar per finit vostre diàleg piados davant d'aquesta imatge de sant Bartomeu, heu provat d'aixecar l'esguard, per tal d'assaborir la seva bellesa artística, tinc per segur que, tocats d'emoció, us heu sentit més fortament sotmesos a la llum de la fe la qual ha sapigut inspirar aquestes obres.

Foto Riba-Martí

LA VALOR DE LA JOVENTUT

PER PERE PUIG I QUINTANA

ELS diaris de casa nostra, es preocupen amb una certa insistència, de l'enigma que representa l'actuació encara inèdita de l'actual joventut. Realment és un tema interessant i que com a joves ens apassiona. Hi han problemes essencials en la vida del nostre país, que pressuposen forçosament determinades activitats per part dels seus homes, i una d'elles és la política, l'atenció per la cosa pública. Nosaltres tenim el deure sacratíssim d'ésser polítics. És una qüestió de vida o mort. Recordem en aquest punt les paraules redivives del gran mestre Prat de la Riba.

Els temps moderns, es caracteritzen pel trencament de motllos antics. Aires de renovació, envaeixen tots els ordes per una llei de supervivència, i, o es cerquen les idees en les seves fonts primitives, despullades de retoricismes o es creen nous sistemes. D'aquest pla revisionista sols se'n salven les coses eternes, bàsiques i d'una positiva valor. I malgrat les teories pessimistes, dels nacionalismes exacerbats i del caos complicat de la vida moderna, joves corrents regeneradors avancen i s'imposen encara que sigui amb lentitud. Les representen arreu del món la força potencial, dinàmica de les joventuts. Amb llur intuïció generosa, s'aparten de tants falsos idealismes i bateguen per nobles inquietuds. El món és dels joves, i se'ls tindrà d'obrir pas sinó arrollaran tot obstacle.

És davant d'aquesta actuació més o menys mediata, que ens havem de preparar. En la nostra ciutat mateix —eco de la vida del país— la joventut té vastes perspectives. Tant en la seva vida social, com en la seva vida política hi ha predominat sempre la inhibició d'aquest element. Se l'ha

bandejat sempre de tota responsabilitat. O, millor dit, a còpia de donar-li les coses fetes, els problemes resolts, se l'ha atrofiat; s'ha mirat sempre la seva actuació amb un aire de facècia. D'aquí el desinflament dels ideals i el raquitisme de les conviccions. S'han negligit les dèus renovadores, i els manantials s'han eixugat. S'ha dubtat absurdament de la seva eficàcia, i no s'ha vist per miopia que en la força futura de les idees i en la llur perpetuació és allà on rau la seva valor. Tot el que no es renova mor per consumpció. Això ha passat en tots els ordes i en totes les tendències. Ha estat un mal endèmic general.

És precis, doncs, que després de les transformacions que hem sofert, aquest estat de coses s'acabi. Ens hem d'acostumar, a mirar tota la nostra vida, des d'un doble punt de vista igualment interessant i específic en la natura humana. Al costat de l'interès privat, el de l'actuació pública, però de l'actuació pública amb vistes concretes i reals. S'ha d'ésser ambiciós, noblement ambiciós que vol dir proselitista. Hem d'apendre a valorar pel propi esforç — sense menysprear seculars directrius — el sentit de les idees. I un cop acceptades defensar-les amb entusiasme, i tant com això saber imposar-les. No ens espanti la responsabilitat i la lluita. Si han fracassat vells sistemes, tenim els mateixos drets a fer provatures. D'aquest foc intern, d'aquesta vibració íntima, no en poden sortir sinó guanys. Com a individus, una vida espiritual superior, lliure fins on sigui possible de baixos fons i de fallides, i com a col·lectivitat, el vinculament de noves virtuts racials absolutament necessàries per a la consecució de certs ideals.

FESTA MAJOR

PER JOAN RIBA I FAURA

EL conjunt d'actes que es celebren durant la Festa Major d'una ciutat, dóna la impressió d'una originalitat ben escassa. Sembla que, per una llei fatal i inesquivable, un mateix programa i un idèntic horari bagin de regular, metòdicament, un any darrera l'altre, aquells dies d'esplai col·lectiu.

La influència d'aquesta prevenció és tan forta, que tots els ciutadans, des dels partidaris a ultrança de les festes, fins als més recalitrants enemics, tenen el pressentiment, abans de la diada, d'haver d'emmotllar tots els actes a una trilla secular. Els uns, innovadors, es planyen i protesten d'aquella monotonia tan prosaica. Els altres, però, en fan un argument de fàcil manipulació.

No es podrà pas negar que tots tenen una punta de raó. Els programes de les Festes Majors coincideixen sempre en uns números bàsics, invariants, inamovibles, però — o, meravella de les energies humanes! — cada any són viscuts i animats per un esperit completament nou. Aquesta contínua reacció és la que ens permet afirmar que les Festes Majors d'una ciutat són unes fites essencials en la seva vida i en la seva història. Hi marquen amb tota regularitat i exactitud l'estat latent — o passiu — de l'opinió popular: hi registren la influència de totes les idees, dels moviments polítics i encara dels progressos materials del país.

Una demostració gràfica d'aquesta importància, per molts desconeguda, la trobem en l'examen comparatiu dels programes o cròniques de les Festes Majors passades.

Quan la ciutat dalera pel seu ferrocarril — mal que fos en miniatura — en la crida oficial ja es feia esment de la seva pròxima inauguració. Anys després, l'anunci de trens extraordinaris ens confirmava que aquella aspiració tan progressiva ja s'havia satisfet. I d'acord amb les successives descobertes de la ciència

l'aeriplà s'aixecarà, avui, decidit, com un ocell gegant que sap on va; nosaltres, però, tindrem encara un pietós record per aquell globus indecís, fluctuant, que semblava que ens deixés amb recança i tot d'una fugia esbojarradament com si uns titans invisibles l'empeyessin.

Un espectacle tan inofensiu com el castell de foc és d'una gran importància topogràfica per a apreciar el creixement de la ciutat; el lloc, tot sovint variat, de la seva celebració, marca a través dels anys els límits de la contínua expansió urbana.

En un accés d'infantil provincianisme, naturalment producte de l'època viscuda, la ciutat fa gala dels seus títols nous de trinca i els qualificatius de "leal, denodada y benemèrita" decoren pomposament els programes de Festa Major. I encara, en plena desfeta colonial una carrossa al·legòrica, seguida de l'Ajuntament i als acords marcial d'una banda de música, recorrerà els carrers de la ciutat, a la vigília de la Festa, en to de cuestación pública i patriòtica manifestación.

Un poble comença a sentir novament la frisança de la seva personalitat; la Festa Major de la ciutat en participa i els programes oficials podran ésser llegits pel més rústec ciutadà sense cap mena d'esforç traductiu. Si aquell renaixement popular s'intensifica, i, per un temps, sembla que una estranya unanimitat juntí parers i avivi flames, les publicacions de la gran Festa ciutadana seran totes segellades d'optimisme. I, en aquest solemniat matí d'agost, per espontani oferiment popular, una bandera nova — vella per la seva significació — serà hissada al balcó de la Casa comunal.

Vindrà, però, un trabucament de les opinions lingüístiques en matèria de programes, coincidint, naturalment, amb les noves idees dominants. I en veure-hi anunciats oficialment els palitróqueros hom sen-

PROGRAMA

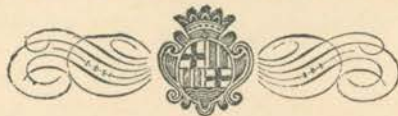
DE LAS FIESTAS

que tendrán lugar los días 23, 24 y 25 de Agosto de 1855.

EN LA VILLA DE IGUALADA.

dedicadas á su Patron el Apóstol

SAN BARTOLOMÉ.

NA de las costumbres que hemos heredado de nuestros mayores es, la de celebrar la fiesta llamada MAYOR.; así es que casi todos los pueblos en el día de su santo patron, dejando á un lado sus ordinarias tareas, se entregan á la alegría,

festejando á su Santo Tutelar.

Sabido es que los Igualadenses se han distinguido siempre por la magnificencia y esplendidez con que obsequian á su santo patron el APOSTOL BARTOLOMÉ en el día en que la Iglesia celebra su conmemoracion; no obstante en el presente año tratan de lucirla mas que en los anteriores y nada mas justo, si se considera que en el año pasado, cuando un terrible azote afligia á muchos pueblos y principalmente á la Capital de este Principado, llenando de luto el corazón de todos, la Villa de Igualada protegida seguramente por su incólito Patron, quedó libre de la plaga que desolaba á las demas poblaciones de Cataluña. Igualada fué un puerto de salvacion, donde vinieron á refugiarse muchos forasteros precisados á abandonar sus hogares, para librarse de aquel enemigo destructor del género humano y sobre todo de tener que presenciar los estragos que causaba. Justo es pues que agradecidos todos á tantos beneficios recibidos por la milagrosa proteccion del Patron S. Bartolomé, nos esmeremos en amenizar sus dias con toda clase de fiestas, así religiosas como civicas. Las que tendrán lugar este año son las siguientes:

El 23 la feria de cabras, cabritos, corderos, terneras y toda clase de aves y de cuanto sea menester para preparar los espléndidos banquetes con los que la largueza Igualadina sabe obsequiar á los que les honran en los dias de su fiesta mayor. A las doce el volteo de las campanas anunciará con su incansable clamoreo la proximidad de la fiesta del Santo Tutelar.

A la una el tambor de la Patera y de la Mogiganga llamarán á todas las puertas despertando el entusiasmo de los Igualadenses.

A las seis de la tarde otro repique general de cam-

**Igualada sens igual
Be s' podrà dir ah rahó
Pues que la festa majó
De aquest any; no tindrà igual.
De la Patera l' timbal
Sentiréu per los carrés.
Avisant als forastés
Que vinguián apresurats
A presència ls' disbarats
Que farem los Figatés.**

panas reunirá á todos los fieles á la Iglesia Parroquial á oír las solemnes completas que á toda orquesta se cantarán en loor del Santo Apóstol.

Entrada la noche las músicas y bailes populares recorrerán las calles.

Día 24. Al crepúsculo matutino, la magestuosa Patera, la divertida Mogiganga ejecutando los mas atrevidos y sorprendentes pasos del baile de Valencianos, siguiendo á estos los de bastoneros, enanos, pasotoreillos, cerulitos y á mas de estas comparsas el baile de los Diablos recorrerán las calles sembrando el júbilo y alegría por todas ellas; á las 10 se reunirán todos á la Plaza de la Constitucion para acompañar al M. I. Ayuntamiento que precedido de sus clarineros y maceros irá á la Iglesia Parroquial con todas las corporaciones y convidados, para asistir al solemne oficio que á toda orquesta dirigida por el profesor y Maestro de Capilla D. Juan Pon, se celebrará con panegirico que dirá el Reverendo D. VALENTIN FEIXAS.

Concluida esta funcion y retirada la municipalidad á la Casa Capitular, empezarán las cuestaciones llamadas llevan de taula con las músicas de costumbre, mientras estos vecinos estarán obsequiando á sus huéspedes con esquisitos sabrosos y variados platos; no piensen en hacer la siesta, porque apenas estarán en los postres se romperá el silencio por los comparsas y músicas de los bailes, que se reunirán para acompañar á la procesion, y las campanas á vuelo convidarán á los fieles quieran honrar el santo. Los bailes todos precederán á la procesion, que cerrará el M. I. cuerpo Municipal.

A las 8 en punto se disparará un sorprendente y variado castillo de fuegos artificiales, cuya elaboracion está encargada á los mas acreditados pirotécnicos, y despues de concluido, las músicas destinadas al baile harán la pasacalle convidando al que tendrá lugar en un magnifico y elegante Toldo, junto al cual habrá otro destinado á salon de descanso adornado con surtidores, flores naturales y arbolado, cuya frescura y suave aroma corresponderán á lo agradable de su decoracion.

Día 25 Las músicas y comparsas de los bailes recorrerán las calles como en el día anterior; á las diez la procesion de S. Fausto, en seguida un solemne oficio; por la noche, otro castillo de fuegos y otro baile en el mismo Toldo. Los obsequiosos Igualadenses convidan á dichas fiestas á todos sus amigos y conocidos y si posible fuese á los Españoles todos.

**¡Ay minyons quina tabola
Tan gran tenim preparada!
Ja dic jo que ls' de Igualada
Nos surtirem de Casola
Viva l' mon, rodi la bola
Vinga riure, broma y gresea
Tiremú tot á la fresca
Pues tenim de procurá
Viure molts anys y allargá
Y umplirne be la rentresca.**

IGUALADA; Imprenta de JOAQUIN ARDAL.

De l'Arxiu Romani de Capellades

tirà la vaga recordança que, de petit, havia estudiat Història Natural. Però no serà pas possible de confondre, amb aquell nom, els nostres bastoners caratorrats, amb qualsevols família de la fauna o de la flora.

Podriem remarcar, encara, amb noves observacions, potser més interessants, la relativa transcendència de la Festa Major d'una ciutat. Dia senyalat per a la inauguració d'edificis públics i de millores urbanes,

de institucions socials, de monuments i làpides commemoratives. Dia cabdal en què la ciutat es re-troba.

Per damunt de la banalitat aparent, per entremig de la invariabilitat dels espectacles bàsics, bé serà oportú de reivindicar, avui, la importància de la Festa Major, la d'enguany i la de sempre, com a receptacle històric de moltes inquietuds espirituals i de tots els progressos materials de la ciutat.

* * *

I n s t a n t à n i a

**Llum, campanes i xivarri,
fires, calor, forasters;
el sol és d'un groc canari
a les places i carrers.**

**Gralles, gegants i diables,
balls, banderes, envelat.
Tots els rostres són afables;
bona taula i coll planxat.**

**Plors de violí pels aires,
sed, xerrameca, soroll,
cirabotes i captaïres,
vermut-concert i ulls de poll.**

**Crits, venedors de quincalla,
neules, bastons, «carroussel»,
dones, soldats i quitxalla,
traca, castells i ulls al cel.**

Joan Llacuna

LES ABSOLTES DARRERES

PER GABRIEL CASTELLÀ

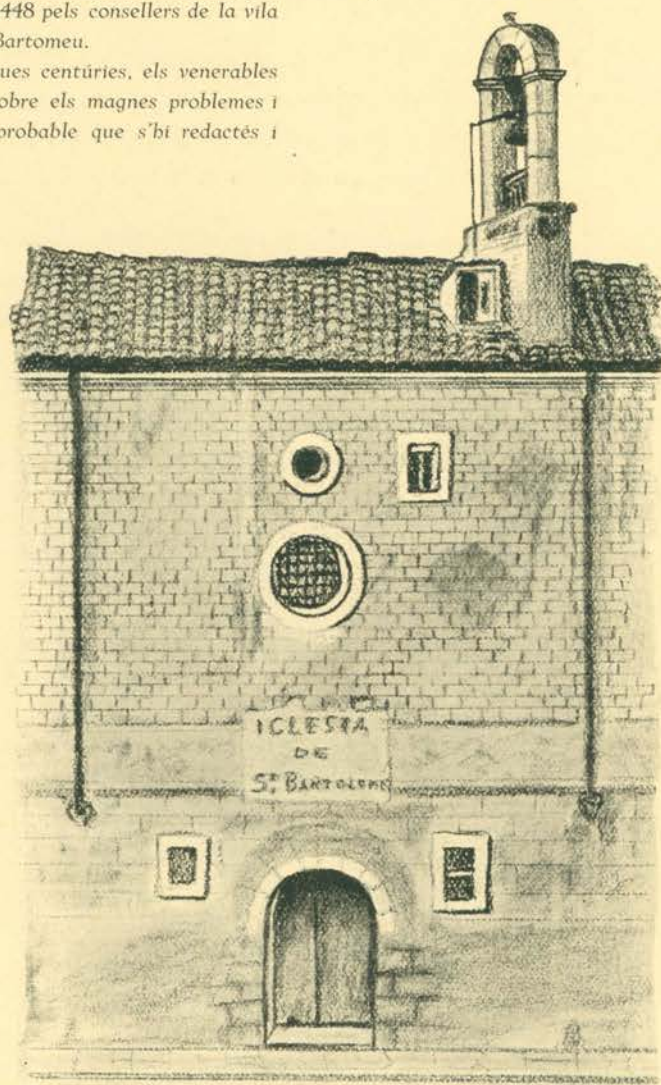
No és cap secret l'agonia de mort que pateix l'església del gloriós apòstol i patró sant Bartomeu.

Fundada cap al darrer terç del segle XIII en un dels indrets prou antics de la població, cal reconèixer que avui no conserva potser res de sa extrema vellúria, car ha sofert una pila de modificacions en el decurs del temps. La primitiva capella ja es restaurava en 1448 pels consellers de la vila a despeses de les rendes del beneficiat de sant Bartomeu.

En son recinte s'hi congregaren, durant dues centúries, els venerables prohoms del consell general; allí deliberaven sobre els magnes problemes i afers de la vida municipal igualadina, essent probable que s'hi redactés i aprovés el Llibre de la mostassafaria o antigues Ordinacions, que daten de les darreries de la catorzena centúria; com si diguéssim el nostre primer còdec municipal.

De cent anys ençà es realitzaren en l'obra de fàbrica de l'església altres restauracions, que no passaren d'un treball mins i esquitit. D'altra fàiso ara no presenciariem el llastimós estat dels seus murs, a punt de caure. Un dels caires típics del passat del temple és el senzill portal, d'arc de punt rodó, que hi dona accés i ve constituït per llargues dovelles. Per tal que en resti una memòria es reproduïx la façana en aquestes planes.

I ja que el temple ha devingut—des d'un quant temps—un cos esmorteït, sense alè de vida i clos enterament, cantem-li, reverentment, les absoltes darreres.....; esperant, això sí, que un jorn a venir res-sorgeixi ben viu, ben ferm, ben macís, amb tota la majestat del sant apòstol i màrtir de l'Armènia.

Apunt d'A. Junyent

El Diluvi

Venteja valls i planes i cims tempesta folla,
garfint amb dits nuosos, i escabellant els pins;
d'un baf de carn impura la terra està sadolla,
i el tro, feréstec, ronca per les negrors endins.

Les llars van apagant-se... ja l'aigua s'hi entolla...
ja amb totes ses llordeses, rodolen a bocins...
i el torb, per les carenes, tot el brancam sorolla,
fent caure raïms d'homes i mares amb llurs nins.

I un llampegueig sinistre, com d'infernall ullada,
zigzaguejant, comanda l'horrenda cavalcada
d'obertes catarates, com monstres sense fre...

A cada llanternada, el nàufreg món clareja,
tantost cobert de cossos, que el temporal brandeja,
tantost solcat amb calma per l'Arca de Noè...

F È L I X

Elogi

Per la joia del teu viure
no sabria què oferir.
Tens el goig de saber riure
i ets heroica en el sofrir.

Tú, del riure en fas un joc
com si encara fossis nina;
no t'acores molt ni poc
si et malmenen la joguina.

Saps el límit i el començ;
i oportuna en cada cosa,
ni amb el riure el doló ofens
ni el dolor fa al goig cap nosa.

ABEL RIBELLES

ORGANOFOBIA

PER JORDI

LA posició esvalotada i agressiva d'un músic que, altrament no deixa de posseir profunds coneixements musicals, ens obliga a palesar una vegada més la grandesa i la patriarcalitat de l'instrument litúrgic per excel·lència.

Hi ha coses que l'home més estafalari no pot arribar a comprendre, i el fet de què mestre Pahissa hagi blasmat sorollosament un instrument que desconeix, és una d'elles. Parlin, sinó, totes les personalitats musicals que l'han contestat amb energia, parlin, aixímateix, les centúries que han sostingut un instrument tan meravellós i parli més que res, ço que avui molts escriptors de foguerada desconeixen, el sentit comú i l'experiència tradicional.

Hi han moltes maneres d'arreglar l'art. A fi de comptes, totes aquestes difamacions i astracanes que s'imprimeixen amb el propòsit de ridiculitzar ço que és transcendental, lluny d'enterbolir-nos cal concedir que ens il·luminen més i més, degut a la ploma franca i més sincera dels intel·ligents que responen.

La decisió destructora de mestre Pahissa ens ha punyit dolorosament.

I és una llàstima que aquest senyor que tant bé podria fer-nos i tant d'aliment podria proporcionar a intel·ligències àvids de musicalitat, s'entretengui a volguer-se fer gran destruint, i anihilant coses que són ben fermes i ben sòlides dintre el món de l'art musical.

¡Com ens plau l'expressió de mestre Pahissa! —L'orgue és mort.— Un cos mort, però refractari a la corrupció, és un miracle vivent, és una vida latent indefinida, és una potencialitat tan abassegadora, que és prou capassa de vivificar el seny de molts escriptors que insospitadament s'esforcen

a plasmar amb llengotes de mort llur pròpia difamació.

L'orgue vertader (no l'orgue carnavalesc que els protestants volen importar) solidifica la fe, consum el deliri arborat dels impius, i interpretat magistralment, morta o no morta, endolceix i vivifica bo i transportant-nos a unes regions de la més estricta espiritualitat.

Nosaltres si sentim fonda la ferida que ens ha proporcionat el dicteri de mestre Pahissa és precisament perquè li reconeixem una autoritat musical força competent dintre el nostre poble; és, cabalment, perquè ens dol que la seva grandesa quedi esfumada degut a un compromís momentani. I aquestes són les nostres credencials: fer justícia bo i blasmant amb caritat les equivocacions. Per la nostra part no hem volgut fer una apologia històrica (com ja va fer Chateaubriand), car ja la sabeu, ni hem maldat per tal de provar la musicalitat d'aquest instrument, sacerdotal pel destí i generador de l'orquestra.

Els periòdics de casa nostra, amb molt bon encert, han contestat degudament, demostrant fins a l'evidència la falsetat de les conclusions de mestre Pahissa. Tots els que segueixen aquesta discussió estaran convensuts de què aquest mestre ha perllongat culpablement una qüestió ja fa temps resolta. Les coses que la tradició secular consagra mereixen un cert respecte.

Podrà, finalment, mestre Pahissa, continuar negant autors d'orgue i publicar impropis organístics; Bach, però, amb molts artistes antics i moderns somriu heroicament i des de la seva tomba protesta de les negacions d'un senyor inexperient que blasma i destrueix, potser, pel sol fet d'ésser bescantat.

Garba

ENS CAL AGRAIR LA GENTILESA del senyor Amador Romaní, de Capellades, el qual ens ha facilitat l'exemplar del curiós Programa de Festa Major que avui reproduïm.

El senyor Romaní, qui tant ha contribuït a les investigacions prehistòriques de la comarca, és un dels bons amics de REVISTA D'IGUALADA i ens té promesa la seva col·laboració. Per la nostra part, pensem ocupar-nos més endavant, amb tota atenció, de la personalitat del senyor Amador Romaní i de la seva valuosa actuació.

TOTS ELS ANYS, PER SANT BARTOMEU, els espectacles de nit comencen a deshora. Ho imposa en primer terme el castell de focs, sempre sorprenent i plat fort de la diada que no val a deixar-se perdre. Per altra banda l'endemà torna a ésser festiu..... i encara que no ho fos, un dia és un dia, i és molt just que el de la festa major s'aprofiti sencer. (La banda, de bon matí, ja cuidarà de treure'ns dels llençols amb un sorollós pas-doble). Per aquest motiu trobem encertadíssim en els teatres, els programes a base de sarçuela o comèdia que solen desvetllar i fer somriure el públic i no el capfiquen gens ni mica. En canvi bandegem absolutament el drama. Res més depriment que entrar pels volts de la mitja nit en una sala d'espectacles d'aquesta mena i presenciar que bona part dels espectadors ha encetat una becaina i els restants semblen fonamentament preocupats. Francament, desdiu; aital festivitat vol veure els rostres dels que es diverteixen completament desensopits i cofois, sense cap arruga de més en el front. Els colors vius de la diada s'avenen perfectament amb semblant expansió.—R. V.

UNA COBLA DE SARDANES ha tingut sempre la virtut de fer moure els igualadins. Anys enrera, quan només sentíem rellar la tenora per la Festa Major, semblava que era la curiositat el que portava els nostres conciudadans a aplegar-se entorn d'ella; més endavant, en sovintejar les audicions es demostrà que Igualada sentia estimació a la sardana, els uns per ballar-la, els altres per oïr-la.

Els nostres elements musicals, que d'un temps ençà despleguen una activitat digna de tota lloança, tingueren l'encert d'intentar l'organització d'una cobla i ara en les vetlles de tots els dijous i dissabtes, podem sentir les notes estridents trençant la quietud del Passeig de Mossèn Cinto.

No poden estar mal contents de com ha sabut respondre el públic. Segurament que no comptaven amb un èxit tant franc com el que han obtingut, però això obliga als components de dita cobla a perfeccionar-se més, encara que sols sia per a correspondre la benevolença amb què han estat acollits.

Creiem que ara seria l'hora oportuna de ressuscitar aquell malaguanyat Foment de la Sardana, del qual sols en resta l'esplèndid aplec que anualment celebra. Manca només que uns pocs joves de bona voluntat donin el primer pas. Igualada ha demostrat en mantes ocasions que sap seguir amb tot l'entusiasme.—R. P. G.

JOVENTUT I ACCIÓ són dues paraules que rares vegades llegim—ni comprenem—separadament. No ens és possible de capir l'una sense el complement de l'altra. Tot i ésser la primera un concepte ben determinat, l'altra n'és una addició tant necessària que, sense ella, el mot joventut restaria en un segon terme esfumat, vague, boirós... Altrament, l'acció, en la joventut, es decanta molt accentuadament cap a un radicalisme i ella,—liberal o no—ho ha d'ésser, de radical. Les mitges tintes i la joventut no lliguen, són incompatibles. Advértiu, sinó, com les solucions moderades i els arranjaments en política i les posicions no qualificables provenen, generalment, de la senectud.

Aquestes consideracions ens les suggereix la posició edificat i moralitzadora d'uns joves amics nostres que recolliren una quarantena de signatures, no res menys que per a sol·licitar la supressió total del joc en el Centre Catòlic d'Obrers, uns dies després, precisament, d'haver-lo limitat, la Junta de l'esmentat Centre, a unes proporcions realment infantívoles.

Possiblement els nostres amics tenen el costum de matar l'estona organitzant partides de "brisca" de "truc" o de "manilla"... Possiblement. Però ara només ens interessa constatar com han estat ells i ningú més que ells els qui han fet signar una proposició de caràcter radical.

Ara que, potser, ben estudiat llur punt de vista, arribaríem a trobar-lo desplaçat, retrògrad.

Perquè—fixeu-vos-hi bé—el jovent d'un Centre Catòlic podria haver pres una resolució extrema—posem per cas—per tenir vot i veu als divuit anys, per poder comptar amb la col·laboració de senyoretes a la secció d'aficionats al teatre i fins—si tan poc enteniment arribés a tenir—per fer el burro sense restriccions.

La joventut es caracteritza més aviat per la irreflexió i l'arrauxament i, quan elabora una proposició radical, aquesta acostuma a portar en sí una finalitat atrevida i esgarrifosa.

I els nostres bons amics del Centre Catòlic no s'han donat ben bé compte de què, per simple paradoxa, feien soroll i movien brega tot recolzant llur radicalisme en una proposició tan austera i carregada de seny com és la supressió total del joc en aquella entitat.—J. F. i S.

L'ATENEU IGUALADI celebra enguany el LXVI Aniversari de la seva fundació. Invariablement, aquesta commemoració consisteix en una conferència, l'interès de la qual està en relació directa a la persona que la dona.

Seguint l'evolució dels temps, hi han desfilat, en aquesta tarda memorable, autoritats eminents en les ciències, les lletres i la política. I això ha fet que aquest acte, que sembla avui d'un regust marcadament vuitcentista, s'hagi enlairat un xic de to.

Algun any que altre, però, no s'haurà pogut evitar que la commemoració quedés reduïda a un de tants actes de Festa Major i al canvi, gairebé inadvertit, d'una xifra romana en el cartell de la porta principal.

Esperem que la dissertació del senyor Font i Puig contribuirà, enguany, a la transcendència de l'Aniversari. I no cal dir que amb aquest motiu desitgem a l'Ateneu una vida llarga i sempre plena de fruits positius.—R. i F.

A LA BIBLIOTECA DEL "MUSEU BALAGUER", de Vilanova i Geltrú, hi ha l'estàtua del cèlebre poeta Cabanyes, fill de la localitat.

A la nostra Biblioteca Pública de la Casa de Cultura, ¿per què no hi podria figurar un bust del savi doctor Jaume Caresmar, il·lustre fill d'Igualada i una de les figures capdals de Catalunya en el XVIII segle? Ell que escrigué llibres, i regirà biblioteques i catalogà arxius, posant en orde moltes escriptures i papers, seria escaient que tingués un lloc d'honor dintre la nostra Casa de Cultura.—G. C.

TEMES URBANS

De cap de les maneres, per més que hem pretès esforçar-nos-hi, no ens ha estat possible acceptar com a bones les opinions contràries a la urbanització d'una part del Passeig de Mossèn Cinto.

Estem convençuts, que totes les modificacions que es facin a les vies públiques, han d'anar encaminades, no solament a cobrir les necessitats immediates o d'uns quants anys, sinó que sempre s'ha de tenir molt en compte que elles puguin ésser definitives, fins al punt que això sia possible.

Acceptat el què acabem de dir, no hi ha manera de negar que una via per a trànsit rodat ha d'ésser ben folgada i quan no hi ha possibilitats de què així sia, al menys se li ha de donar la màxima amplitud que permeti.

Heus-aquí el cas del nostre passeig. Posseint una bonica amplària, si en procedir-se a urbanitzar-lo en part, no s'hagués rectificat una de les rengleres d'arbres, no solament hauria estat una via dificultosa, cada dia més, per al dit trànsit rodat, sinó que inclús el cop de vista presentat vindria a ésser molt desastrós; vegi's sinó, l'aspecte que ofereix l'adoquinat del

carrer de Sant Agustí en la part de des de la travessia Gomis a la plaça Castells.

Si els arbres que per efecte de la modificació s'han de tallar fossin d'una gran frondositat, seria això una atenuant pels qui sostenen el criteri de la conservació de la línia, però, vegeu-los: esquifidets, barreja de plàtans, acàcies i altres, alguns d'ells no tenen ni esma de treure completa la fullada. Sols un esperit molt poètic hi ha de veure allí la bellesa i només a un sentiment molt fi ha de doldre el que siguin socarrelats.

* * *

Es una veritable llàstima que s'hagi permès per part de l'Ajuntament el que s'aixequessin unes parets al final de la més completa de les nostres vies.

Encara que fins avui sembla que sols es tracta d'una simple tanca, de moment ja malmet la visualitat i sempre dificultarà l'allargament del passeig, en línia recta, fins a la carretera, on de fet tothom hi veu el seu final, diguem-ne, definitiu.

No es comprèn, en els temps moderns, que hi hagi vies capsades, com resultarà en aquesta nostra: a un extrem l'estació del ferrocarril, a l'altra una paret sense pena ni glòria.

* * *

Se'ns ha dit, sense que per la nostra part poguem afirmar-ne la veracitat, que hi ha el propòsit de substituir l'actual fustam, que per a resguardar-nos del ferrocarril hi ha de cap a cap del passeig, per altra tanca una mica més decent.

Ja fóra hora de què es portés a cap aquesta millora, perquè en lloc més es toleraria que es mantinguessin dretes aquelles travesses, en mig d'una via de l'importància de la nostra.

Això, acompanyat de l'enderrocament de l'actual estació, fóra una obra ben completa. Aquest edifici, lleig i esquifit, és indigne de l'importància de nostra ciutat. Segurament, però, que la companyia creu que és prou digne d'ella.

* * *

Quan en virtut de l'últim ple municipal Igualada es trobi amb l'abundància d'aigua que es promet, suposem que es pensarà en els nostres arbres assedegats. Ells ho compensarien oferint-nos una verdor i abundància de fullatge que serien la millor gala del nostre passeig.

Demés, aleshores, serà fàcil estudiar quelcom que tregui la monotonia a què es presta tanta llargada.

RAMON PIPÓ I GRAELLS

RECORDEM que els treballs inserits expressen l'opinió personal dels autors.

CAPELLADES ES UNA DE LES POBLACIONS, que en les seves festes i esplais col·lectius, no negligem mai les coses de l'esperit. Es un dels llocs de la comarca on hi sovintegen més aquesta classe de manifestacions, i sap compaginar els gaudis purament profans amb espectacles d'alta qualitat. S'han pogut comprovar una vegada més les precedents afirmacions en la passada Festa Major. El Centre Moral amb molt bon encert, dins els seus actes recreatius, organitzà una sessió de *lied*, a càrrec d'eminents artistes, molt coneguts a casa nostra: Mercè Plantada, cantatriu; Màxim de Rysikof, baríton i el pianista Frederic Longàs en l'execució musical.

La primera interpretà amb la seva gràcia expressiva característica, un enfilall de cançons catalanes i estrangeres dins el gènere. A remarcar somerament la deliciosa *Cançó India*, de Rimsky i l'*Oració del nen*. El segon amb una gran perfecció, executà amb matis ètnic impressionant, diverses cançons russes. La més profundament colpidora, fou potser *Els Remers del Volga*, de Balakireff.

Interpretaren a més fora de programa, algunes composicions de Mestre Longàs, a càrrec del qual anà també d'una manera impecable, tot l'acompanyament musical de tan selecta vetllada.

Felicitem als organitzadors de Capellades i senyalem a les entitats d'Igualada un exemple a imitar.—P. P.

SOBRE LES AUTÈNTIQUES de què parlàvem en el nombre anterior, constatem que es tracta de dos documents de finals del segle XVII, obrants a la parròquia de Santa Maria, que per l'acció del temps i amb el ròssec dels plecs corrien perill d'acabar-se de malmetre. Foren curosament, en lo possible, reconstituïts en son text per mossèn Amadeu Amenós, prevere, beneficiat de la parròquia. Es refereixen aquelles autèntiques a les relíquies de Santa Secundil·la i Sant Faust, del darrer de qual màrtir se'n celebra, cada any, divinal ofici l'endemà de la festa major.—G. C.

SEMBLA QUE L'ÈXIT LITERARI del Concurs de Goigs al Sant Crist està ben assegurat. A la respectable quantitat de les composicions rebudes, la qualitat dels treballs, segons les nostres impressions, no desdiu.

No creiem, però, que aquest sigui l'exclusiu objecte dels iniciadors. Uns Goigs comporten, necessàriament, una idea de popularitat. Uns Goigs poèticament perfectes que no fossin animats pel concurs del poble, tindrien, tanmateix, una influència religiosa ben escassa. Perxò Jaume Bofill, en un frontal de *La Publicitat* parlant d'aquesta iniciativa igualadina, deia que hauria d'ésser el tribut actual de l'expressió i de la

tonada terrals, el tribut del poeta representatiu que veu feta comunal, gairebé anònima, la perfecció de la seva obra, a través dels anys i dels llavis de la gent humil.

Caldria, doncs, al nostre entendre, que aquest lloable homenatge al Sant Crist, fos orientat en un sentit eminentment popular.

Ens referim, especialment, a les festes que es celebren amb motiu de l'oferiment dels Goigs premiats. Si en l'orde literari, els cartells estipulaven que "les composicions, dintre la més pura correcció, s'hauran d'ajuntar a la forma i al gust popular tradicionals", no tenim cap dubte que, en l'acte de l'Homenatge, seguiran els iniciadors la mateixa trajectòria.

I, a propòsit de les esmentades Festes sembla que s'hauria insinuat el desig de què fos el benemèrit Orfeó Català qui, alternant amb el poble, cantés per primera vegada, davant el nostre Sant Crist, els Goigs definitius.

Nosaltres trobem encertadíssima la idea. A l'homenatge de la llengua vernàcula, s'hi uniria el de la música pairal, un i altre expressats amb la màxima dignitat i perfecció.

Ens cal, doncs, encoratjar als organitzadors del Concurs, tot pregant als igualadins que cooperin amb llur esforç a l'honorament del nostre Crist, tan vinculat a la història i a la pietat de la ciutat.—J. R. F.

JOAN MARAGALL, JOAQUIM RUYRA i JOSEP CARNER, dintre les lletres catalanes són noms actuals i indiscutiblement gloriosos, que el nostre jovent sobretot tindria de llegir ratlla per ratlla, volum per volum. Per endavant li assegurem que no perdria pas el temps. Diem això ara que estan en curs de reedició les obres de Maragall, pulcrament editades pels fills de l'enyorat poeta. Carner s'apressa per altra banda a una nova impressió dels seus escrits. Finalment la darrera obra de Ruyra, *Entre Flames*, ha constituït un dels èxits literaris més sòlids de l'anyada.—R. G.

L'APARICIÓ DE REVISTA D'IGUALADA ha estat saludada per la premsa diària i comarcal amb termes de franca simpatia i encoratjament. Entre altres, n'han parlat els diaris: *La Nau*, *La Veu de Catalunya*, *La Publicitat*, *El Matí* i *El Correo Catalán*. Aquest darrer ha reproduït íntegrament l'article del nostre company Joan Riba i Faura *Pels Arxius de la Ciutat*, que publicàvem en el número passat.

De la premsa comarcal s'han ocupat de la REVISTA *Llibertat*, *Gaseta Comarcal*, *El Pla de Bages*, de Manresa, *Diari de Mataró*, *Gaseta de Vich*, *Acció Comarcal*, de Valls i alguns altres. A tots els agraïm l'afectuosa benvinguda.

REVISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA
BAS D'IGUALADA, IMPRESSOR

Cereria Aguilera — Carrer del Born, 1

BANCO CENTRAL

Capital Autoritzat: 200.000.000 pessetes.

Capital Desemborsat: 60.000.000 pessetes

Fondo de Reserva: 20.000.000 pessetes.

M A D R I D

INTERESSOS DE COMPTES CORRENTS EN PESSETES

A la vista: Dos i mig per cent anual.—A vuit dies preavis: Tres per cent anual.—A tres mesos: Tres i mig per cent anual.—A sis mesos: Quatre per cent anual.—A dotze mesos: Quatre i mig per cent anual

CONSIGNACIONS A VENCIMENT FIXE:

Aquestes consignacions, que admet el Banc per l'import de la quantitat que entrega el client, donen un interès de tres i mig per cent anual a tres mesos, de quatre per cent a sis mesos i quatre i mig per cent a un any.

Caixa d'Estalvis: Interès de quatre per cent anual.

Totes les operacions de Banca i Borsa

SUCURSALS:

Albacete, Alcalà la Real, Alcázar de San Juan, Alcoy, Alacant, Almansa, Almeria, Andújar, Antequera, Archena, Arenas de San Pedro, Arévalo, Astorga, Avila, Ayora, Badajoz, Balaguer, Barcelona, Barco de Avila, Beas de Segura, Bellpuig, Benavente, Berga, Campo de Criptana, Carcabuey, Carcagente, Carmona, Cazorla, Cebreros, Cervera, Cisterna, Ciudad Real, Córdoba, Deimiel, Dos Hermanas, Enguera, Haro, Hellin, Igualada, Jaén, Játiva, La Bañeza, La Carolina, La Roda, León, Lleida, Linares, Logroño, Lora del Río, Lorca, Lucena, Madrid, Málaga, Manresa, Manzanares, Marchena, Martos, Mataró, Medina del Campo, Mora de Toledo, Morón de la Frontera, Murcia, Nájera; Novelda, Ocaña, Oropesa, Osuna, Peñaranda de Bracamonte, Piedrahita, Priego de Córdoba, Ponferrada, Porcuna, Puente Genil, Quintanar de la Orden, Reus, Ronda, Sahagún, San Clemente, Santa Cruz de la Zarza, Sevilla, Sigüenza, Sueca, Talavera de la Reina, Tarancón, Toledo, Tomelloso, Tortosa, Torredelcampo, Torredonjimeno, Torrijos, Trujillo, Ubeda, Utrera, València, Vilacañas, Villa del Río, Villanueva del Arzobispado, Villarrobledo, Villarrubia de los Ojos, Yecla.

Filial: BANC DE BADALONA, Badalona

SUCURSAL A IGUALADA:

Rambla General Vives, 16 i Sant Cristòfor, 31. — Telèfon, 16. — Apartat, 32. — Direcció Telegràfica: CENTROBAN

Gran Cafè-Restaurant dels F.C. Catalans

Francesc Ferrer

Plaça Espanya

Telèfon 30.385

Bon Servei

Preus econòmics

Farmàcia de LA CREU

Josep M. Cortada

Successor de J. PRAT

FUNDADA EN 1890

Prescripcions mèdiques - Específics nacionals
i estrangers - Apòsits - Herboristeria, etc.

Plaça del 17 de Juliol

IGUALADA

FOTOGRAFIA

JULI-ART

CARRER ODENA, 1

IGUALADA

LABORATORI ESPECIAL PER A TREBALLS
D'AFICIONATS

NO'S COBRA EL REVELAT DE CLIXÉS NI PEL·LICULES

UNICA CASA QUE ENTREGA ELS ENCÀRRECS
A LES VUIT HORES

CAFÈ GOYA IGUALADA

L'únic establiment que serveix

CAFÈ EXPRÉS

Ressopons

Begudes gelades

(No hi ha ràdio)

Hotel Moderno

PROPIETARI

FRANCESC JOVER

Habitacions amb aigua corrent — Preus mòdics

Hospital, 5, 7 i 11

BARCELONA

FÀBRICA DE PASTES ALIMENTICIES

“LA IDEAL”

M. Mercader Ferran

BORN, 11 — IGUALADA

CANALONIS

RAVIOLIS

PURÉS

MAICENA

TAPIOQUES

JULIEN I ALTRES

LA HISPANO IGUALADINA, S. A.

Plaça de Catalunya

Telefon 160

IGUALADA

LINIA DE IGUALADA A MANRESA

Sortida d'Igualada. 7'45
Arribada a Manresa 9

Sortida de Manresa. 15'30
Arribada a Igualada 16'45

COMBINACIONS I ENLLAÇOS QUE PODEN EFECTUAR-SE UTILITZANT AQUEST SERVEI

Per Súria, Cardona i Solsona

Sortida dels autos de Manresa a les 10'30

Per Artés, Avinyó, Sant Feliu Saserra i Prats de Llusanés

Sortida dels autos de Manresa a les 10'45

Per Sebadell i Terrassa

Sortida del tren de Manresa (estació del Nord), a les 9'16 i
arriba a Terrassa a les 10'17 i a Sebadell a les 10'31

Per Sallent, Gironella, Berga i Guardiola

Sortida del tren de Manresa (F. C. Catalans) a les 10'14

TORNADA

Els autos de Manresa per Igualada, esperen l'arribada a Manresa dels autos que vénen de Solsona, Cardona, Súria, Prats de Llusanés, Sant Feliu Saserra, Avinyó i Artés i del tren que surt de Barcelona (estació del Nord) a les 13'35 passant per Sebadell a les 14'08 i per Terrassa a les 14'19.

Els serveis de la línia de Santa Coloma de Queralt a Igualada (torn matí) i de Cervera a Igualada, enllacen amb la línia de Igualada a Manresa a l'anar i tornar.

Revista d'Igualada

REDACCIÓ i ADMINISTRACIÓ:

Sant Jaume, 6

Apartat 29

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:

Igualada.	. . .	6'00 ptes. any
Fora.		6'50 " "
Número solt.	. .	0'60 " "

GUASCH, GERMANS

TEIXITS

ESPECIALITAT EN MOCADORS DE BUTXACA

*FÀBRIQUES
A CAPELLADES*

*DESPATX: ALT SANT PERE, 72-74
TELÈFON 18.436 — BARCELONA*

Alexandre Vinyals

Pastisser i Confiter

Carrer del Roser, 12 — Telèfon 125

Igualada

P. BAS. — IMP. — IGUALADA